

HZ. MUHAMMED'İN İNANCI**1. Allah Sevgisi**

Sevdiğini Allah için seven, sevmediğini de Allah için sevmeyen Peygamber Efendimiz, bunun en güzel davranış olduğu söyler; imanın tadına varmanın böyle bir sevgiye sahip olmaktan ve bunu kaybetme korkusundan geçtiğini öğütlerdi. Çevresindekileri de Allah'ın sevgisini kazanmaya teşvik eder, bunun yolunun da Allah'ın neyi sevip neyi sevmediğine dikkat ederek yaşamaktan geçtiğini anlatırdı.

Allah Rasulü daima sevgilerin en güzeli, en temiz, en büyüğüyle Allah'ı severdi. Bu hususta *'Allah'ım! Senden seni sevmeyi, seni seven kişiyi sevmeyi, senin sevgine ulaştıran ameli yapmayı isterim. Allah'ım, senin sevgini bana kendimden, ailemden ve soğuk sudan daha sevimli eyle...'* diye dua ederek Allah'ı layıkıyla sevmekte dahi yardımcı yine O'ndan isterdi.

Peygamberimiz, Allah'ı ne kadar çok sevdiğini göstermek için emirlerini titizlikle yerine getirir, yasakladıklarından kesinlikle uzak dururdu. Allah'ın sevgisini kaybetmektense, O'ndan gelecek her türlü sıkıntıya razı olduğunu *'...Ey merhametlilerin merhametlisi Allah'ım! Sen bana karşı öfkeli değilsen çektiğim sıkıntı ve zorluklar benim için hiç önemli değildir...'* sözleriyle dile getirirdi.

2. İnanca Bağlılığı

Peygamberimiz, dünya nimetlerinin, dünyadaki zevklerin ve heveslerin geçici olduğuna inanırdı. Mekkeli müşrikler Peygamberimizin amcası Ebu Talip aracılığıyla ondan İslam'ı anlatmaktan vazgeçmesini istemişlerdi. Peygamber Efendimiz ise *'Ey amca! Sağ elime Güneş'i, sol elime Ay'ı verseler yine de bu davadan dönmeyeceğim. Ya Allah bu dini üstün kılar ya da ben bu uğurda ölüp giderim.'* diye cevap vererek inancına ve davasına bağlılığını, bu husustaki kararlılığını en güzel şekilde ifade etmiştir.

Peygamberimiz hayatı boyunca inancından hiçbir zaman taviz vermediği gibi bu konuda da *'...Allah'ım, bana öyle bir iman ver ki, artık bird aha küfrün (inançsızlık ve nankörlüğün) ihtimali bile kalmasın...'* diyerek Allah'tan yardım dilerdi. Ayrıca Peygamberimizin Allah'a olan bağlılığı ve sevgisi zoraki ve korkudan kaynaklanan bir sevgi ve bağlılık değildir. O kendisine gönderilen vahye gönülden iman etmiş, Rabb'inin varlığını ve birliğini bütün benliğiyle özümsemişti.

3. Allah'a Güvenmesi ve Sabrı

Peygamberimiz hayatının her safhasında karşılaştığı sıkıntı ve zorluk anlarında yalnızca Allah'a güvenen, başına ne gelirse gelsin bunlara sabır ve metanetle karşılayan mükemmel bir insan olmayı başarmıştır. Özellikle hicret yolculuğuna çıktığında Allah'a güvenip yolculuk için gerekli bütün önlemleri alıp sığındıkları Sevr Mağarası'nda müşriklerin kendilerini bulmalarından endişe eden arkadaşı Hz. Ebu Bekir'e *'Tasalanma! Allah bizimle beraberdir. Ey Ebu Bekir! Üçüncüleri Allah olan iki kimse konusunda endişe edilir mi hiç?'* diye

teselli etmesi de Allah'a olan güveni ve sabrının güzel bir örneğidir. Ayrıca Peygamberimiz her fırsatta problemler ve sıkıntılar karşısında sabırlı olmanın, nimetlere şükretmenin inanan kimse için bir ayrıcalık olduğunu dile getirmiştir.

4. Allah'ı Çokça Anması

Peygamber Efendimiz, Allah'ın verdiği bütün nimetlere şükreder, sıkıntı veya zorluk anında da O'nu anmaya özel önem verirdi. Bu dünyadaki her şeyin gelip geçici olduğunu bilir, dünyaya ait zevklere hiç değer vermezdi.

Allah'ın kullarını çok sevdiğini bilen Peygamberimiz, Rabb'ini hiçbir zaman aklından ve yüreğinden çıkarmamıştır. *' Allah'ı zikreden ile zikretmeyen arasındaki fark, diri ile ölü arasındaki fark gibidir.'* buyurmuş; Allah Teala'yı anmayı hayatının parçası haline getirmiştir.

Allah'ı anmak için *'Gözümün nuru'* dediği namaz ibadetine ayrı önem verir; özellikle Rabb'iyle baş başa kaldığı gece ibadetini çok sever, düzenli olarak teheccüd namazı kılardı. Yaratıcıyla kurulan bu eşsiz iletişim ve muhabbetin en değerli anının secde anı olduğunu anlatarak şöyle buyurur, *' Kulun, Allah'a en yakın olduğu zaman secdede olduğu andır. Bu sebeple secdelerde çok dua edin.'* diyerek çevresindekileri bu yakınlığı kurmaya teşvik ederdi.